

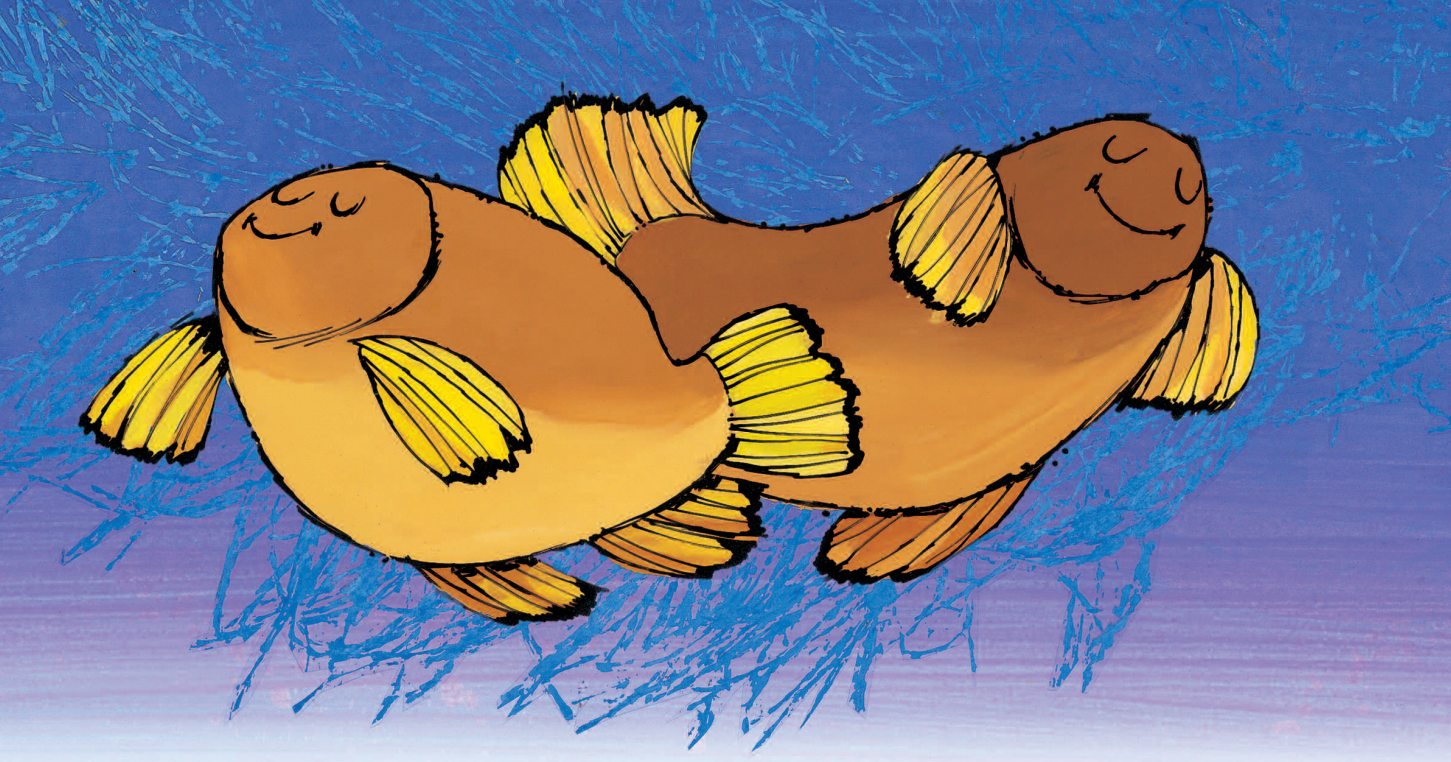
Jak **Rákosníček** vyhnal z Brčálníka lenost

„Dneska je ale vedro, a divno, a líno. Ani vlnka se nezavlní, ani lísteček nezaševelí a v rybníčku se ani ploutvička nepohne,“ žasl skřítek.

Všude to skutečně vypadalo, jako by se i čas zastavil. „Už je to tak, z toho horka zkrátka přišla na všechny náramná lenost. Ale já ji z nich vyženu,“ zlobil se Rákosníček a hned se do toho pustil.

„Haló, ryby, konec lenošení,“ pokřikoval na hrázi a vrbovým proutkem je pošťuchoval. „Mrskněte sebou, nebo mrsknou já vás! Jestli tou stojatou vodou honem nepohnete, tak nám zaroste celý Brčálník žabincem!“

Bylo to ale, jako kdyby hluchým domlouval. Líní líní se jenom obrátili ze strany na stranu, běličky podložily hlavy ploutví a kapr

Matěj se nehnul vůbec. Kdepak aby sebou mrsknul, to ho ani nenapadlo.

To skřítko už opravdu rozhněvalo, a tak bez dlouhého rozmýšlení mezi ty lenochy skočil.

„Vstávat, vstávat, ploutve k dílu, potřebuji vaši sílu,“ pobízel líný, ale ti jako kdyby neslyšeli.

„Mé milé běličky, jste jako kuličky, alespoň vy si dejte říct,“ domlouval těm peciválkám, jenomže ani jedna z nich ho neposlechla. Ale to už začínalo být s rybníčkem zle. Od břehu ke břehu se začal rozrůstat vodní květ a vypadalo to, že není k zastavení.

„Ach jo,“ povzdechl si Rákosníček, „tady za chvíli nebude rybník, ale pořádná paseka. S takovou stojatou vodou se musí okamžitě, ale doopravdy okamžitě hnout!“

Vyhlásil proto v Brčálníku plavecké závody a říkal si, že tohle

všechny rozhybe, ale udělat z těch lenochů závodníky bylo nad jeho síly.

Marně vyhlašoval všelijaké disciplíny, třeba pět metrů na zádech, dvakrát tři metry s obrátkou a deset metrů „plav, jak umíš“, zbytečně vypisoval lákavé ceny pro vítěze, jako bednu prvotřídních žížal nebo pytel moučných červů. S žádnou rybou to ani nehnulo. Stejně tak to dopadlo, když zahájil přebory v potápění. Nikdo neměl zájem, a tak jediným účastníkem byl skřítek sám. Stal se sice samozřejmě vítězem, ale rybníku to moc nepomohlo.

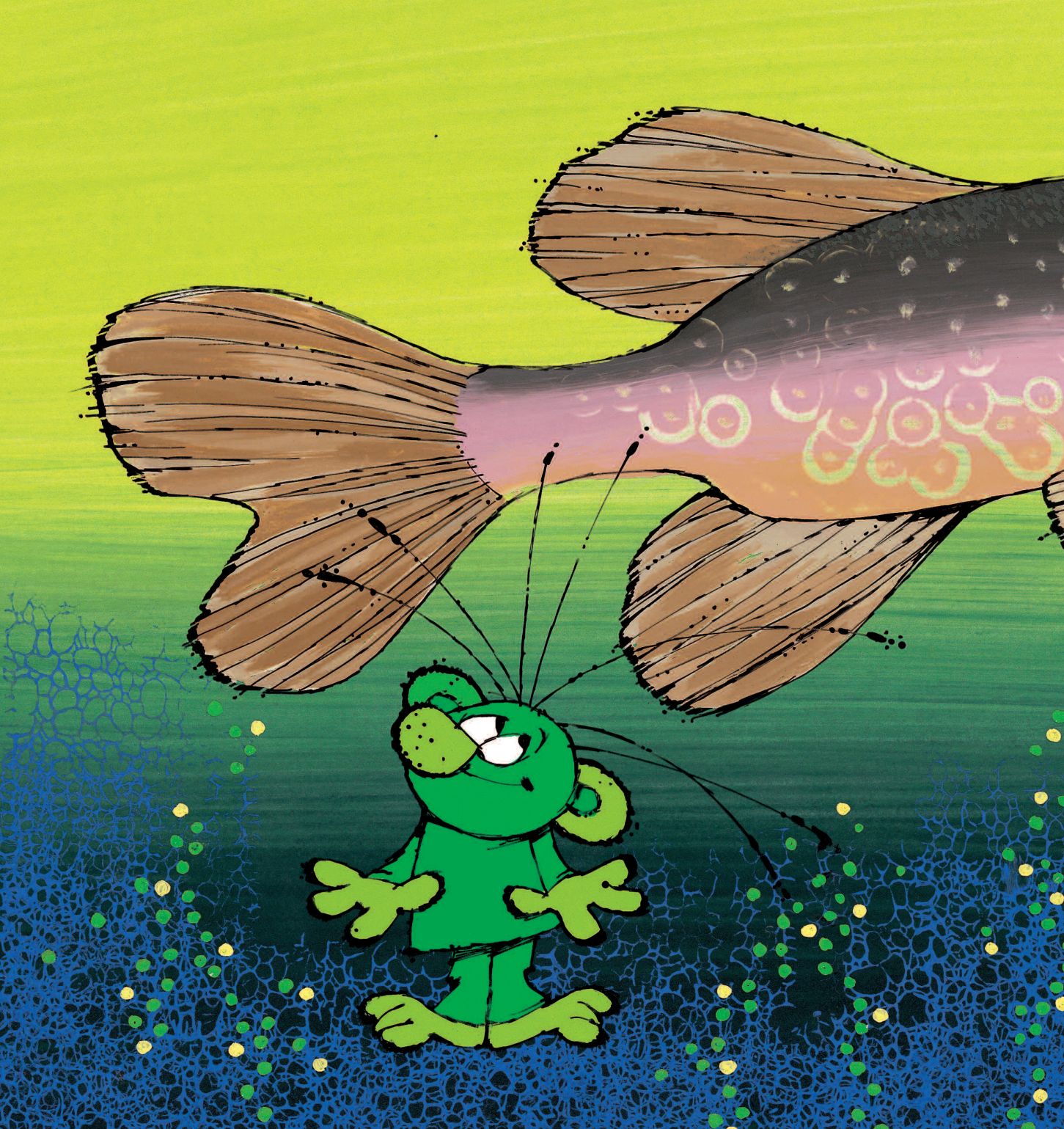
„Na sportování opravdu nejste,“ postěžoval si, „takže to zkusíme třeba s tancováním.“

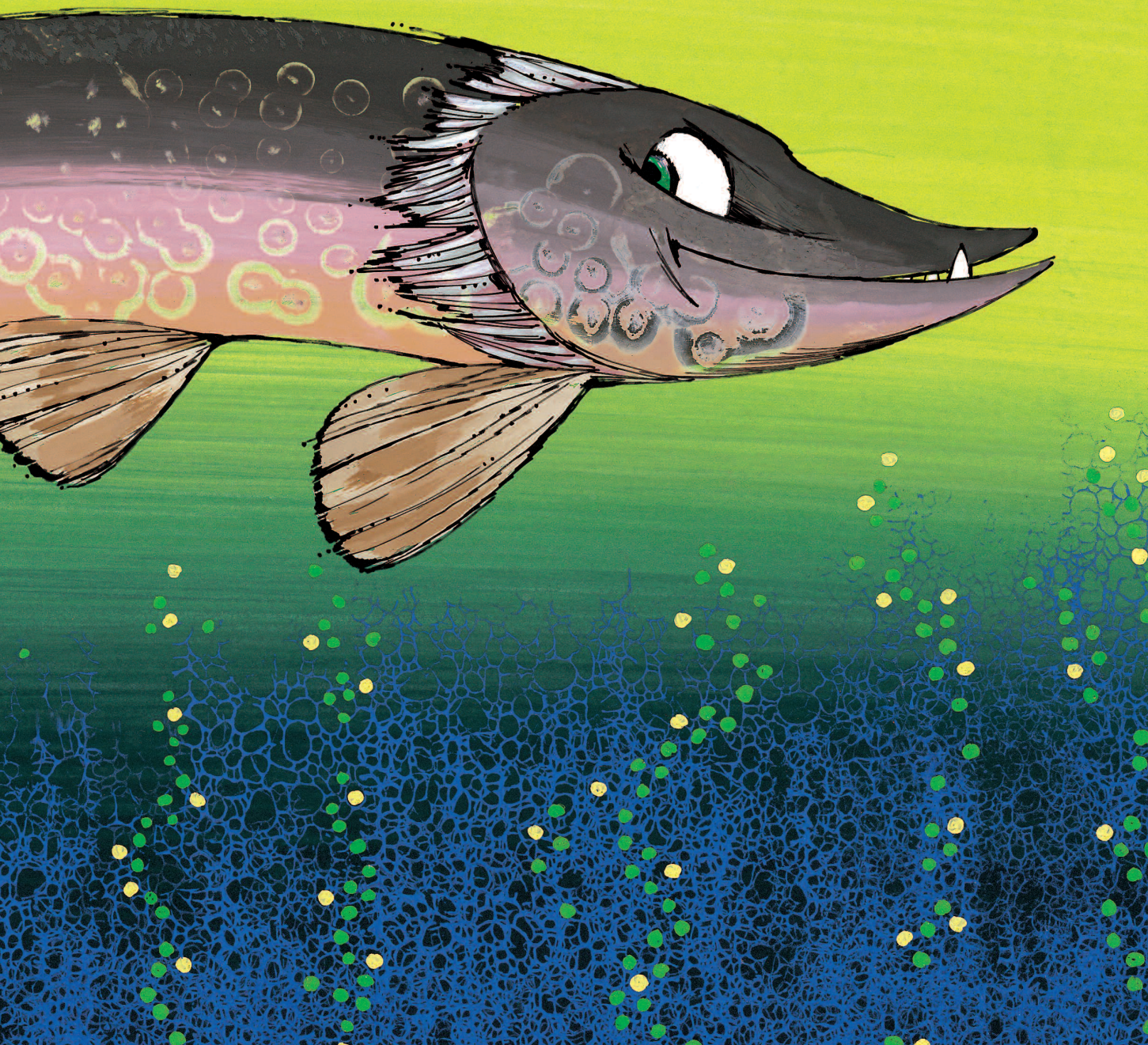
Bez dlouhých průtahů začal vykřikovat, že teď se bude baletit všude, a předváděl, jak si to představuje. Začal polkou, pokračoval třásákem i rejdivákem, a když skončil obkročákem, motal už všechno dohromady. Pořád to ale byl tanec sólový, protože ryby z jejich lenosti nevyburcoval. Skřítkovo tajtrlíkování jim bylo jedno, ležely dál jako mátohy a jenom jedna zašeptala, že je teď stejně v módě asi něco jiného než tohle starodávné natřásání.

„Zrovna vy mně budete vyprávět, co je dneska ve světě moderní,“ urazil se Rákosníček, „vy, které jste z rybníčku nevystrčily ani nos. Tak abyste věděly a viděly, milé ryby, teď vám předvedu ten nejmodernější rokenrol neboli, jak se říká, rokec.“

Už když to povídal, měl cukání v kolenou, takže za chvíli skákal jako kůzle, točil se v kole, kroutil a vůbec ze sebe dělal tatrmana. Nic z toho ale rybám jejich línou krev nerozproudilo, a ani vodu v rybníčku. Všelijaké řasy a řásničky, vodní květy i vodní mory se rozrůstaly pořád dál a všechno se splétalo do zeleného koberce, který už pokrýval skoro celou hladinu.

„A je to tady,“ dopálil se skřítek, „jako kdybych to neříkal. Ale já

to tak nenechám, teď teprve začne všechno lítat. Když to s vámi, lenoši, nešlo po dobrém, půjde to po zlém!“ Hvízdal na prsty tak silně, až všem v uších zalehlo, a ryby samým leknutím poposkočily.

Na tohle znamení se v černé hlubině u západního břehu zatočila voda a mezi ryby pecivály vletěla jako blesk štika zubatka. Hned z nich lenost spadla a rozutekly se do všech stran. Bylo z toho takové šplouchání, až se voda v rybníčku zvedla nad stavidlo a celý žabincový koberec roztrhala na malé kousky, které pak vlny vyhodily za hráz. Hladina byla zase čistá, voda samá bublinka a vlnka, zkrátka radost pohledět. A dole, pod hladinou, proháněla štika líné líný i běličky, až se voda čeřila, ani kapru Matějovi nedala pokoj.

„Konečně je v rybníku po lenosti,“ liboval si Rákosníček už zase na hrázi a oklepával ze sebe poslední kousky žabince, „kdepak v Brčálníku lenost, kdepak.“

Potom se slastně protáhl v poledním sluníčku, zívá a zalehl do přítivého stínu pod starou vrbu. Její proutky se ale najednou rozhýbaly větrem a začaly ho pošťuchovat zrovna tak, jak to dělal on sám povalujícím se rybám. Skřítek vyskočil, jako když ho píchne, a najednou byl náramně čilý.

„Kdepak lenost,“ drmolil o překot, „tu já prostě nesnáším. A proto do každého rybníčku alespoň jednu štikou, to vám radím já, Rákosníček!“ Pro jistotu se však odšoural kousek dál od vody, protože kdyby na něj náhodou přece jen ta lenost padla, nerad by se potkal se štikou.